

POD
MASKOU
STÍN

VERONIKA VIEWEGHOVÁ

 PRESS

Pod maskou stín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Vieweghová
Pod maskou stín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POD MASKOU STÍN

POD MASKOU STÍN

VERONIKA VIEWEGHOVÁ

Kapitola 1

Ráno se Tea probudila ještě před zazvoněním budíku. Pomalu se natáhla k bílému nočnímu stolku, vzala telefon a vypnula zvonění. Nechtěla, aby se Tomáš probudil. Především potřebovala ještě chvíli klidu, aby porozuměla významu ranního snu. Ještě pár vteřin po probuzení měla pocit, že je jen kousek od pochopení, ale čím více se soustředila, tím víc se obrazy zamlžovaly. Její mysl se posouvala k výjevům, které ještě držely nějaký tvar, ale brzy vše zmizelo. Byla z toho rozrušená. Sen se jí snažil něco naznačit. Tak málo stačilo!

Zavřela oči a zkoušela ještě na chvíli usnout. Někdy se jí stávalo, i když velmi zřídka, že sen pokračoval, ale dnes bohužel to štěstí neměla. Po chvilce soustředění raději potichu vstala, opatrně otevřela šuplík komody, vzala si světle modré spodní prádlo, ponožky a tričko a co nejtíšeji odešla z pokoje.

Při dokupování nábytku do ložnice bylo jejím hlavním přáním, aby pojezdy ve skříních byly co nejlepší, poslední centimetry se musely zavírat pomalu a tiše.

Tomáš, i když Tea vstala velmi lehce a jejich manželská postel ani nehlesla, se často probudil. Podvědomě cítil její nepřítomnost, kvůli které, jak jí občas vyčetl, byl prý nevyspalý a nepříjemný. Takže když už se jí podařilo neslyšně a téměř nehybně opustit manželskou postel, nemohla si dovolit, aby šuplík manžela probudil!

Když jí večer Tomáš volal, že vezou muže po prasklé aortě na příjem, věděla, jak dlouhá noc ho asi čeká. Byl zástupcem primáře oddělení kardiochirurgie a často ho volali ke komplikovaným operacím. Jenže je to už třetí noc po sobě. Dokázala už podle diagnóz předpovídat jeho návraty domů. A čím déle spolu žili, tím přesnější její odhady byly. Zvykla si na to. Postupem času v tom naopak shledávala určité výhody.

Zvláštní kouzlo pro ni měly podzimní měsíce. Byť by to do ní nikdo neřekl, lehká melancholická atmosféra jí byla příjemná.

Po večeri poslala děti vykoupat. Lukáš s Aničkou se nemuseli hádat, kdo půjde dřív do vany, protože syn měl raději sprchu, a tak vana byla volná. Když byli v pyžamech, sedla si v dětském pokoji s připravenou knížkou na zem a opřená o zeď čekala, než se děti zavrtají do peřin. Těch pár minut měla na to, aby na chvíli nechala za hlavou stres z celého dne. Nasála lehkou vůni koupelového oleje, který se rychle mísil s čerstvým vzduchem z otevřeného okna, a pozorovala jejich nedočkavé oči, jak čekají na další pokračování dobrodružných výprav.

Stále si přáli, aby jim Tea před spaním četla, i když už to uměli. Byl to jejich společný rituál a jí to nevadilo. Naopak. Často se jí stávalo, že z naplánované jedné kapitoly byly nakonec tři. Ještě teď si dokázala vybavit ten pocit, když sama jako malá holka dočítala knížku a nemohla se dočkat, jak to dopadne. A že vlk sežral babičku, jí až tak nevadilo, protože věděla, že pravda a dobro vždycky zvítězí.

Po uložení dětí, kdy zůstala sama v přízemí domu, si pustila Coralii Clément a s lehkým tanečním krokem poklidila kuchyň a jídelnu. Rozházené kousky oblečků, které byly původně koupené do porodnice pro jejich první dcerku, se snažila natáhnout na panenku Anabelle a malého hnědého medvěda Floru. Garáž na autíčka z krabice po nové televizi opatrně přesunula za pohovku, aby o ni Tomáš v noci omylem nezakopl.

Seděla se skleničkou červeného vína na terase domu vděčná, že opět nesvítí pouliční lampa. Pozorovala z proutěného křesla zahradu, která se začala nořit do úplné tmy. Zнала každý strom a keř. Jak byly v jejích rukách malé a křehké, když je pomalu vkládala do předem připravených děr, vedle kterých čekala hromádka různých kamínků a křišťálů! Mezi kořínky vložila vždy po jednom nerostu, prý pak rostlinky lépe rostou. A asi na tom něco bylo. Dnešní noc jí o tom dokázala přesvědčit.

Na pevných hladkých listech už vzrostlé bobkovišně se objevily malé kapičky a světlo měsíce se odráželo v každé z nich. Zahrada ve tmě měla až mystický půvab. S ubývajícím světlem se prostor kolem ní tišil, věděl, v jakém rozpoložení se nachází. Tma a ticho byly právě tím lékem, za kterým na zahradu vyšla. Přikryla se vlněnou dekou a snažila se opět vzpomenout na sen. Celý den měla zvláštní pocit. Něco jí unikalo, něco zásadního. Fyzicky cítila někde vzadu v hlavě napětí, takovou lehkou nervozitu, a nedokázala ji po celou dobu zmírnit. Často se přistihla, jak stojí opřená o stůl nebo kuchyňskou linku a snaží se ten tenký pramen navinout a tím alespoň trochu roztáhnout lehkou pavučinu nevědomí. Vždy ji ale něco vyrušilo. Štěkání sousedova psa Rica, hádka v pokojíčku nebo jen vlastní myšlenky. Až když si sedla do křesla, popíjela víno zabalená v dece, vybavil se jí kousek snu. Jen jako nepatrně pohybující se obraz: stála na velké louce a neviděla začátek ani konec. Před ní byla cesta lemovaná bílými kameny, a přestože bylo kolem vše posekáno, cesta před ní se začala ztrácet, až v mlze zmizela úplně. Ona jen stála, dívala se střídavě před sebe a na své roztrhané boty a nevěděla, jestli jít dál, nebo se vrátit zpět.

Do mysli se jí opět vrátil lehký neklid, nejistota. Začala sama sebe uklidňovat: „Co zas blbnu. Nic se neděje, klídek, pohodička, ještě jedna sklenička a jde se spát.“

Chvíli pozorovala mraky, jak pomalu zahalují dorůstající měsíc, a noc kolem byla během pár minut o několik odstínů tmavší. Hvězdy, které se před chvílkou sotva mihotaly v záři měsíce, se nyní mohly ukázat ve své nebeské kráse a zářit poutníkům na cestách.

Složila bílou deku, vzala si svůj puntíkatý hrnek s heřmánkovým čajem a zavřela za sebou posuvné dveře na terasu. V domě bylo o poznání tepleji. Teprve teď si uvědomila, že jí už byla venku zima. Naskočila jí husí kůže od krku až po kříž, kde měla vytetovanou ležící růži. Malé trny z jemných chloupků?

Ještě jednou překontrolovala, zda je vše poklizeno, nikde nic zbytečně neleží, hračky jsou schované a noviny s ovladačem na svém místě. Tomáš totiž po návratu z nemocnice nemohl často usnout. Sedl si s vínem v ruce k televizi a bez rozmyslu přepínal kanály. Jeho buňky byly stále v pohotovosti a on potřeboval čas na zklidnění. Občas se stalo, že na gauči u televize usnul a spal až do rána. Dek měli i z toho důvodu víc než dost, v různých barvách a velikostech.

Ve sprše na sebe Tea nechala téct horkou vodu. Nasměrovala ji na svá bolavá záda a voda z ní smývala poslední nepříjemné pocity ze snu. „Doufám, že ty dnešní budou příjemnější nebo alespoň zřejmější,“ pomyslela si a chvíli na to otočila kohoutkem. Ručníc měla přehozený přes horní okraj sprchy. Sundala ho a ještě za zavřenými dveřmi, uvnitř sprchového koutu, se do sucha utřela. Bylo jí nepříjemné, když vyšla ven a ovanul ji mnohem studenější vzduch, než si i během těch pár minut horkou vodou vytvořila. Tento způsob byl poněkud komplikovanější, kvůli menšímu prostoru sprchy, ale teplo je teplo. Už suchá došlápla na bílý kobereček před vanou. Oblékla si na sebe tričko a volnější pyžamové kalhoty. Rutinní činnosti – vyndání čoček, odličení, zuby, noční krém – jí trvaly čtvrt hodiny. Pak vše po sobě vyleštila, rozhlédla se, zda děti někde něco nenechaly, a šla spát. Cestou do ložnice ještě nakoukla do dětského pokoje. Anička měla peřinu s medvídky skopnutou na zemi. Tea ji zvedla a opatrně dceru přikryla. Lukáš si něco začal mumlat ze spaní a několikrát se v posteli převrátil. Jemné pohlazení po čele a nosu stačilo a za chvíli už zase klidně oddychoval. Světlo měsíce skrz žaluzie osvětlovalo velkou část pokoje, proto je raději zatáhla a doufala, že děti budou spát o něco déle. Snad Tomáš přijede včas a ne až k ránu. To je pak velmi těžké udržet ty dva dáblíky v klidu, aby tatínka nebudily. *No, když to nevydrží, vezmu je na farmářské trhy a cestou zajdeme na hřiště. Oběd uvařím až na druhou hodinu.* Tea za sebou potichu zavřela dveře a přešla do ložnice.

Odpoledne, ještě než vyzvedla děti ze školy, stačila převléknout povlečení, takže teď mohla vklouznout do krásně voňavých peřin. Milovala to! Jen kvůli tomu pocitu každý pátek ležely před pračkou velké hromady prádla.

„Dobrou noc, lásko. A brzy přijed' domů,“ stačila potichu poslat tichý vzkaz svému manželovi, než se odevzdala do náruče boha Hypnóa.

Kde jsem ztratila sama sebe? Vždy jsem byla tak seriózní a vážná, někdo by řekl spíše nudná. A měl by pravdu. Už jako malá jsem si často hrávala sama. Dokázala jsem si hodiny hrát s míčem a ještě déle si číst. Ve škole jsem pozorovala své na pohled vyspělejší spolužačky, jak je každou přestávku obstoupí houf kluků z hokejové třídy, dobírají si je, občas je osahávají. Závíděla jsem jim jejich ženskou postavu, jejich koketnost, bezprostřednost a zájem opačného pohlaví.

Já byla vážná.

Vysnila jsem si chytrého a milého kluka, který mě bude milovat pro můj inteligentní sexy mozek, ne pro tělo. Ve třinácti jsem na sobě neviděla nic pěkného a žádný z kluků se nesnažil mě vyvést z omylu. Byl i jeden, malý nehezký, ne moc talentovaný hokejista, který mi řekl, že jsem ošklivá, protože mám šikmé oči. Ostrý hrot jeho jedovatých slov zůstal v těle dlouho, a i když jsem ho díky náklonnosti jiných mužů zdárně vyoperovala, otrávená mysl si s tím nedovedla poradit. Bohudík jsem měla hezké tělo i tvářičku, jen se vyloupila o dost později a muselo uběhnout ještě mnoho dalších let, abych si svou krásu začala uvědomovat a připouštět.

„Ať mi nikdo nevykládá, že staré rány nebolí.“ – Lenka Nová, zpěvačka

Kapitola 2

Probudily ji lehké doteky Tomášových dlaní na jejích hýždích. Snažila se je nevnímat a dál spát. Tlak a pohyby rukou zesilovaly, bylo tedy nemožné předstírat spánek. Pomalu se k němu otočila, přitom se snažila otevřít ztěžklá víčka.

„Ahoj zlato, asi jsem tě probudil, vid?“

„To nevadí, kolik je hodin?“

„Je půl druhé, operace skončila brzo.“

„Ten pán umřel?“ zeptala se a čekala tu mrazivou odpověď, na kterou si nikdy nezvykla. Zpočátku, když se spolu seznámili, jí Tomáš dopodrobna popisoval jednotlivá provedení operací. Čas od času se stalo, že při operaci nebo následně po ní se něco stalo a pacient zemřel.

„Ne, ale kolega Martin s Janou operaci dokončili,“ rychle odpověděl Tomáš a svým pokračujícím hlazením a prvnými polibky ji nenechal položit další otázky, které ji napadaly. Přitiskl se k ní. Cítila jeho rychlé naběhlé vzrušení. Líbal ji stále vášnivěji, hladil po celém těle a trochu neohrabaně se snažil sundat jí triko. Naznačila mu, že to zvládne sama, a on se tedy zaměřil na stažení jejích spacích kalhot. Podařilo se mu to dřív, než se dostala z růžového maxi trika. Lehl si na ni, kolenem si připravil místo a během chvilky ho cítila v sobě. Byl nedočkavý, jeho chtíč ji chvilkami děsil a zároveň vzrušoval. Poddala se jeho síle a následovala jeho pohyb. Její impuls byl začátkem konce a jeho vyvrcholení přišlo během pár sekund. Milování bylo rychlé a tvrdé.

Chvíli na ní zůstal ležet, pak ji letmo políbil na čelo, lehl si vedle ní a za chvíli pravidelně odfukoval. Zhluboka se nadechla a na chvíli zadržela dech. Pomalu s výdechem zavřela oči a přehrávala si jejich pětiminutový sex.

Nedávno Tea četla, že průměrný sex v dlouhodobých vztazích trvá právě pět minut. A je to tady, už to postihlo i je, neboť poslední týdn,

možná měsíce, jejich milostné hrátky netrvaly o moc déle než to dnešní. Dělá snad něco špatně?

Není moc sobecká, když myslí na uspokojení i svých potřeb? Možná se potřeboval jen uvolnit, má toho teď dost. Musí být trpělivá.

Když se minulý pátek nenápadně snažila Tomášovi říct, že by se s ním ráda mazlila déle, podíval se na ni, lehce přimhouřil levé oko a ztvrdlými semknutými rty na ni začal útočit.

„Ty snad nevíš, jak jsem utahanej? No jo, jak bys to mohla vědět, nemusíš vydělávat, nemáš žádné starosti, skoro celý den pro sebe a stejně tu máme pořád takový bordel. Všude se válejí hračky, pastelky a v koupelně jsem šlápl do nějakýho slizu. To je pro tebe fakt tak těžký doma uklidit? I moje kolegyně Jana, když se vrátí domů po službě, ještě zvládne uvařit a uklidit,“ vstal a práskl za sebou dveřmi.

Co to do něj vjelo? Až zas tolik toho neřekla. Ale slza jí přesto vytryskla. Nenápadně si přehodila pramen vlasů přes vlhké oko a začala horečně míchat již vystydlé kafe. Ve vzdálených částech mozku se jí ozývalo varovné zvonění, které doplnilo cinkání lžičky o okraje bílého keramického hrníčku. Její hlava byla jak náměstí v San Gimignano v poledne, když vyzvání všechny zvony najednou.

Jak může Tomáš vědět, že jeho kolegyně doma uklízí a vaří? Copak nevidí, jak se snaží věnovat dětem? Ano, jejich dům nevypadá jak operační sál, přesto je přesvědčená, že Tomáš s tím bordelem přehání. Úklidem denně stráví několik hodin a z podlahy by se dalo jíst, jak jí nejedna kamarádka překvapeně sdělila. Ale jemu je to stále málo. Naštěstí ještě nechodí kontrolovat utřený prach bílou rukavicí, ačkoli i taková praštěná myšlenka už ji napadla. Může se jí někdo divit? Před měsícem Teu vytočil tím, že poté, co po večeři perfektně umyla kuchyňskou linku, vzal utěrku a ještě jednou po ní vše utřel.

Co vše se dá ještě unést? Kam až musí ustoupit, aby byl doma klid?

Kritický nedostatek lékařů bohužel postihl i Tomášovo oddělení. Dva jeho kolegové dali během dvou měsíců výpověď a vhodnou náhradu

zatím nemocnice nenašla. Sice se hlásili mladí medici, ale oddělení kardiologie potřebovalo zkušené lékaře. Bohužel, jak Tea pochopila z útržkovitých rozhovorů, ani nová posila – doktorka Jana, která se přestěhovala před čtvrtkem z Brna –, situaci nezlepšila. Přesčasů měl Tomáš už několik měsíců víc než dost. Někdy si Tea myslela, že si místo lékaře vzala řidiče kamionu, který zásobuje půlku Evropy. Ale už si postupně zvykla na jeho výkyvy nálad i pravidelné návštěvy barů, kam chodil po práci s kolegy. Prý aby vypustili páru a adrenalin.

Ale navzdory znepokojujícím myšlenkám se její nádechy a výdechy prohlubovaly, nohy jí těžkly a mysl ustupovala z cesty přicházejícímu snu. Její poslední myšlenka byla, jen ať děti ráno spí déle než ona, aby je zaslechla dříve, než se budou chtít dobývat za tatínkem do ložnice.

Tělo je chrámem duše, který nikdy není nedokonalý. V těle neexistuje nic navíc, nic, co by tam nepatřilo. Vše má svůj smysl a plán.

Skrz tělo se projevuje duše, ale co když tělo vnímám jako nástroj a zároveň jako překážku? Moje duše musí hodně trpět, protože tělo mám boľavé snad už od narození. Co si pamatuji, hodně mě v dětství bolela hlava, později zuby, angíny jsem měla každý měsíc.

Už jako malá holčička jsem bouchala hlavou o zed'. Při nejbližší návštěvě pediatričky se moje maminka nejistě zeptala, zda nemohu být nemocná, zda nemám bolesti hlavy. Byla ujištěna, že nic se mnou není, jen se vztekám. „A lék je jednoduchý, maminko, to až půjdete na procházku, uřízněte proutek. Malou dcerku párkrát šlehněte a bude po vztekání.“

Lék zabral. Naučila jsem se emoce skrývat až tak, že migrény s bolestmi zad byly mí denní spolubydliči.

Kapitola 3

Ráno se probudila zamotaná do peřiny a s bolestí hlavy. Podle intenzity, jakou ji zaplavila, již věděla, že pokud si nevezme alespoň dva prášky, bude mít velmi náročný den. Jejich děti jsou zlatíčka, jen někdy neřízené střely krátkého doletu. Obzvlášť když jí není dobře nebo nemá úplně dobrou náladu. Jsou jako seismograf, který zaznamená i nepatrné vlny emocí a který vyvolá odpovídající reakci. A může se jim divit? Epicentrum se nachází přímo před nimi v podobě jejich rodičů.

Její tělo nádherně reaguje na emoce manžela se stejnou citlivostí. Sebemenší náznak hádky vyvolává nepříjemný tlak a vibrace kolem břicha. Jenže ona má tendenci se stáhnout, nemluvit, schovat se. Obrnit se proti bolesti a nereagovat. Nebude přece za hysterku! Tomáš nesnáší hysterické hádavé ženské, které na své muže štěkají. Nemá to pryč zapotřebí.

V domě je klid, Lukášek s Aničkou ještě spí. Tea opatrně, pomalu vstává z postele. Snaží se vyvinout co nejmenší pohyb a tlak, aby neprobudila Tomáše a její hlava nepraskla dřívě, než sejde do přízemí, z plastové krabice vyndá dva růžové zázraky a zapije je mangovým džusem. Oblečení nechává ve skříni, vezme si jen bílý župan a opatrně otvírá dveře. Cestou ke schodům stačí zkontrolovat prosklenou výplň dveří spící děti a s myšlenkou na úlevu, která ji čeká, schází z prvního patra jejich velkého domu.

Poslední dvě tablety? Roztřídila krabičku a platíčko do plastových nádob na tříděný odpad a zamířila k lednici s propiskou a skleničkou připravenou na mangový džus. Na papírový blok přichycený malým magnetem ve tvaru srdíčka připsala k nákupnímu seznamu dvě balení Ibalginu. Jen aby ji ta bolest přešla rychle a mohla s dětmi vyrazit na slibovaný farmářský trh.

Těšila se. Byla ve svém světě. Milovala odér Vltavy smíchaný s vůněmi, které zaplavují každý metr Náplavky. Směs kávy, květin a bylinek, grilovaných chobotnic, palačinek a lidí jí dodávala jistotu a paradoxně i klid. Nevadily jí davy. Byla klidná, tak zvláště v sobě.

Seděla v křesle a pozorovala jejich bílého kocourka, jak se snaží chytit motýla. Musela se usmívat. Byl tak roztomile neohrabaný. Jeho soustředění a pomalé pohyby ji přinutily být v přítomnosti, nemyslet. Jak se doporučuje v knize Eckharta Tolleho Moc přítomného okamžiku – tady a teď. Jenže to jí právě moc nešlo. Její mysl, splašené hejno divokých včel, ji jen málokdy dovolilosi tento vzácný okamžik užít. Jako právě teď. Má pozorovat lov šelmičky, přitom se jí hlavou honí věty z knihy.

Tak ráda by to dokázala! Tušila, že i meditace by jí mohly pomoci více se zklidnit. Její tělo by si to zasloužilo. Každá myšlenka, podle toho, jak často ji bolela hlava, musí vážit alespoň deset gramů. Kolik myšlenek jí vlastně hlavou projde? Někde četla, že kolem šesti tisíc, ale jiné studie prý ukázaly, že to může být až padesát tisíc! Při tomto počtu by její hlava vážila... půl tuny! *No, to by bylo jak ta největší houba nalezená v Číně.* Tea si vybavila nedávný článek a představila si svůj mozek jako megahoubu.

Jaké by to bylo, kdyby všechno zapomněla a byla stále v přítomném okamžiku. Vychutnávala by si každý detail, situaci, pohledy, doteky... Ale Tea se nedokázala dostat do takového stavu. Jedna vzpomínka jí asociovala další a ta zase další, a už se to nedalo zastavit. Potřebovala by resetovat mozek do *továrního nastavení*. Nevědomky vyslala přání do vyšších sfér. Neměla čas zastavit příkaz, křik dětí ji vyrušil.

„Mami, pomoc! On mě tahá za vlasy!“

„To není pravda! Ona lže!“

Ranní hádka se ozývala z pokojíčku. Tea vyběhla nahoru, v hlavě jí tepalo. Hlavně ať neprobudí Tomáše!

„Prosím, potichoučku, tatínek spinká, přišel pozdě z práce.“

„To s námi nepůjde na hřiště? Slíbil nám to!“ Lukášek se zamračil a překřížil ruce na prsou. Jak je tátovi podobný. Má stejně naučené pohyby a výrazy ve tváři.

„Zlatička, půjdu s vámi já. Nakoupíme na trhu u vody, dojdeme si na výbornou zmrzlinu a pak se cestou zpátky můžeme zastavit na každém hřišti, které potkáme. Co vy na to?“

Tea se snažila svými gesty na děti přenést nadšení a touhu po hříš-
tovém dobrodružství. Anička byla nadšená, Lukášek trucoval. Klekla si k němu a snažila se jeho emoce popsat. „Broučku, já vím, jak moc ses těšil, že půjdeš s tatínkem na to nové hřiště, ale tatínek v noci zachraňoval srdíčko jednoho pána. Možná to byl taky tatínek takového chlapečka, jako jsi ty, a díky tvému tatínkovi, který vedl operaci, to ten pán přežil a brzy se vrátí ke svému klukovi.“

„Maminko, to je táta asi hrdina, vid? A může mě seznámit s tím pánem a tím jeho klukem? Možná bychom se mohli kamarádit.“ Lukáškovi začaly zase zářit oči. Byl pyšný, jak úžasného tatínka má. Zapomněl na nesplněný slib a smířil se s náhradní variantou.

„To nevím, ale až se vrátíme, můžeš se ho zeptat. Teď se pojdte nasnídat, abychom se včas vrátili. Pomůžete mi pak uvařit oběd?“

Láska jako otroctví. Oběti na oltář manželství a rodičovství.

Ten, kdo miluje, je prý nejvíce svobodný, ale jak se pozná, že správně miluji, když se necítím svobodná a musím dávat na misky vah lásku a svobodu.

A když se obětuju pro druhého, budu víc milováníhodná? Budu i já milovat víc? Můžu milovat tolik, že někomu ublížím, nebo naopak tak málo, že lásku nemůžu dávat, protože sama mám tak málo a ten druhý bude strádat? Můžu milovat a nevlastnit? Můžu milovat, být milována

a můžeme se oba cítit svobodní? Co když jsem na lásce a péči o druhé závislá a nechci si to přiznat?

Proč je milování tak těžké? Možná se neumím správně do pocitu lásky položit, vnímat sebe, své tělo, své srdce. O lásce víc přemýšlím, než ji prožívám, ale můj pocit, že všichni na mě mají nějaké požadavky a očekávání, mě dusí.

Možná jsem si vytvořila díky romantickým filmům a románům falešnou iluzi? Ženy před sto lety dávaly lásku až na páté místo a pro nás je jednoznačně na prvním místě. Je to chyba? Jsme moc nároční a zhýčkaní, nezažíváme hrůzy válek, máme co jíst, kde spát, a tak hledáme problémy a přišli jsme na to, že bychom potřebovali více lásky?

A co když láska je naší základní potřebou a bez ní nemůžeme být? Láska je naším kyslíkem, vodou a ohněm. Láska přece patří člověku a člověk lásce.

„Láska je jako Večernice plující černou oblohou.“

